

Λιζ Κέσλερ

Η σειρά
κυκλοφορεί
σε **26** χώρες
5.000.000
αντίτυπα

Η Έμιλι Γ.

Βιβλίο 9

και οι
Παλιρροίες
του
Χρόνου

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η Έμιλι Γ. και οι Παλίρροιες του Χρόνου**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Emily Windsnap and the Tides of Time
Από τις Εκδόσεις Hodder and Stoughton, Λονδίνο 2020
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Liz Kessler
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτσα

© Liz Kessler, 2020
© Εικονογράφησης: Erin Farley, 2020
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2021

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3820-7
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3821-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 | Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

Λιζ Κέσλερ

Η
Έριλι Γ.

Βιβλίο 9

και οι
Παλιρροίες
του
Χρόνου

Μετάφραση: Πηνελόπη Τριαδά

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΛΙΖ ΚΕΣΛΕΡ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η ουρά της Έμιλι Γ., μτφρ. Μαρία Λαδάκη, 2006

Η Έμιλι Γ. και το τέρας από τα βάθη της θάλασσας,
μτφρ. Εύα Καλισκάμη, 2007

Η Έμιλι Γ. και το κάστρο στην ομίχλη,
μτφρ. Χαρά Γιαννακοπούλου, 2008

Η Έμιλι Γ. και το μυστικό της σειρήνας,
μτφρ. Βίκη Λιανού, 2010

Η Έμιλι Γ. και το καράβι των χαμένων ψυχών,
μτφρ. Πηνελόπη Τριαδά, 2017

Η Έμιλι Γ. και η χώρα του Ήλιου του Μεσονυκτίου,
μτφρ. Πηνελόπη Τριαδά, 2017

Η Έμιλι Γ. και οι καταρράκτες της Ξεχασμένης Νήσου,
μτφρ. Πηνελόπη Τριαδά, 2018

Η Έμιλι Γ. και ο πρίγκιπας των πειρατών,
μτφρ. Πηνελόπη Τριαδά, 2020

Αυτό το βιβλίο είναι αφιερωμένο
στις Έλεν Τόμας και Κέιτ Φλέτσερ.

Είχα το προνόμιο να δουλέψω
με υπέροχους επιμελητές όλα αυτά τα χρόνια
– κι εσείς είστε δυο από τις καλύτερες.
Σας ευχαριστώ που με βοηθάτε πάντα
να κάνω τις περιπέτειες της Έμιλι Γουίντωναπ
όσο πιο άψογες γίνεται.

*«Υπάρχει μια άμπωτη στις υποθέσεις των ανθρώπων,
η οποία, όταν γίνεται πλημμυρίδα, τους οδηγεί στην τύχη·
Όταν παραλείπεται, ολόκληρο το ταξίδι της ζωής τους
πραγματοποιείται στα ρηχά και στη δυστυχία.
Σε μια τέτοια φουσκοθαλασσιά επιπλέουμε τώρα·
και πρέπει να ακολουθήσουμε το ρεύμα, εάν μας εξυπηρετεί,
αλλιώς θα χάσουμε το στοίχημα».*

Ουίλιαμ Σαίξπηρ, Ιούλιος Καίσαρας, IV, III

1

Καλημερούδια!» Η φωνή της μαμάς με καλούσε από την άλλη πλευρά ενός ονείρου. «Καλά ξυπνητούρια!» πρόσθεσε καθώς χτυπούσε την πόρτα της κρεβατοκάμαράς μου.

«Ξύπνια είμαι», μουρμούρισα, μέσα στη ζεστασιά του ύπνου.

Η μαμά έβαλε το κεφάλι της μέσα από το άνοιγμα της πόρτας.

«Έλα, σήκω».

Γύρισα πλευρό και άνοιξα το ένα μάτι. Η μαμά μπήκε στο δωμάτιο και κάθισε στην άκρη του κρεβατιού.

«Επιστροφή στο σχολείο!» είπε χαμογελώντας. «Είσαι ενθουσιασμένη;»

«Είμαι πάρα πολύ κουρασμένη για να είμαι ενθου-

σιασμένη», είπα. Και πάρα πολύ αγχωμένη. Αλλά δεν το είπα αυτό. Δεν ήταν μόνο η πρώτη μέρα του τριμήνου. Ήταν το πρώτο μου καινούργιο τρίμηνο έπειτα από μια περιπέτεια σε ένα πειρατικό καράβι που μου είχε αλλάξει τη ζωή.

Μόνο που αποδείχτηκε ότι στην πραγματικότητα δεν είχε αλλάξει και πολλά. Ήμουν ξανά στο Μπράιτπορτ και όλα εδώ έδειχναν απολύτως φυσιολογικά. Είχα έρθει σπίτι για τις τελευταίες εβδομάδες του τριμήνου πριν από τις γιορτές των Χριστουγέννων, αλλά συνέβαιναν τόσα πράγματα στη ζωή μου και στο κεφάλι μου, ώστε τα πόδια μου σχεδόν δεν άγγιζαν το έδαφος. Τώρα όμως το είχαν κάνει, και ένιωθα σαν να είχα επιστρέψει στη γη με έναν γδούπο.

Ακόμα δεν είχα βρει τρόπο να σταματήσω να σκέφτομαι μεγάλες περιπέτειες στη θάλασσα και να συγκεντρωθώ στο να κάθομαι σε ένα θρανίο, να ακολουθώ τους κανόνες του σχολείου.

Για να είμαι ειλικρινής, δεν ήμουν σίγουρη ότι ήθελα να βρω τον τρόπο. Ένα μεγάλο μέρος του εαυτού μου ήθελε να είμαι ακόμα εκεί έξω, στον ωκεανό, πάνω σε ένα πειρατικό πλοίο. Τα τεστ στη γραμματική και την άλγεβρα δεν είχαν την ίδια γοητεία.

Αλλά ήμουν εδώ και, είτε μου άρεσε είτε όχι, έπρεπε να αποδεχτώ ότι οι περιπέτειες είχαν τελειώσει και έπρεπε να επιστρέψω στην κανονικότητα.

«Θα σου ετοιμάσω πρωινό», είπε η μαμά. «Βιάσου, όμως. Δε θα ήθελες να αργήσεις την πρώτη μέρα της επιστροφής στο σχολείο».

Ντύθηκα και πήγα να καθίσω με τη μαμά στο τραπέζι του πρωινού. Μου είχε φτιάξει αυγά ποσέ, λουκάνικα, μπέικον και μια τηγανίτα πατάτας. Τέτοιο πρωινό τρώγαμε μόνο τις ξεχωριστές μέρες. Συνήθως έτρωγα απλώς ένα μπολ κορν φλέικς.

Η μαμά με είδε που το κοίταζα.

«Ειδική περιποίηση λόγω της επιστροφής στο σχολείο», είπε με ένα χαμόγελο.

Ήξερα γιατί είχε μπει σε τόσο κόπο. Το αγόρι μου –συγγνώμη, το πρώην αγόρι μου– ο Ααρών, είχε φύγει για να ζήσει κάπου αλλού. Στο μεταξύ, μία από τις καλύτερές μου φίλες, η Μάντι, σχεδόν δε μου είχε μιλήσει καθόλου από τότε που γυρίσαμε. Την είχα δει μια δυο φορές, αλλά ένιωθα ότι δεν είχαμε να πούμε και πολλά πια η μία στην άλλη.

Η Μάντι κι εγώ κάποτε ήμασταν ορκισμένες εχθροί. Όταν ανακάλυψα ότι γινόμουν γοργόνα όποτε έμπαινα στο νερό, εκείνη με φώναζε «φρικιό» και «ψαροκόριτσο». Ήταν απαίσιο. Συμφιλιωθήκαμε πέρσι, όμως, και από τότε ήταν μία από τις καλύτερες φίλες μου.

Αλλά μετά έφυγα για να ζήσω άγριες περιπέτειες και δεν ήμουν σίγουρη πώς να μαζέψω ξανά τα κομμάτια της φιλίας μας. Ήθελα να της πω τα πάντα για το πόσο υπέροχα πέρασα στην Ξεχασμένη Νήσο και στο πειρατικό πλοίο, αλλά, όποτε προσπαθούσα, εκείνη δεν έδειχνε να ενδιαφέρεται. Άλλαζε θέμα ή έδειχνε να βαριέται ή άρχιζε να μιλάει σε κάποιον άλλον.

Έτσι, σταμάτησα να προσπαθώ. Δεν είχαμε συνα-

νηθεί μέσα στις διακοπές των Χριστουγέννων. Και τώρα ήταν σαν τον παλιό καιρό, όταν φοβόμουν να πάω σχολείο επειδή δεν είχα αληθινούς φίλους.

Γεγονός που έκανε την προοπτική της πρώτης μου μέρας στο σχολείο το ίδιο δελεαστική με μια λακούβα γεμάτη λάσπη μια χειμωνιάτικη μέρα.

Όμως δεν ήθελα να ανησυχεί για μένα η μαμά, κι έτσι πίεσα τον εαυτό μου να της ανταποδώσει το χαμόγελο.

«Ευχαριστώ, μαμά», είπα.

«Έλα, αγάπη μου», είπε η μαμά καθώς καθόμουν εκεί και κοιτούσα το πιάτο μου με το φαγητό. «Φάε. Θα αργήσεις».

«Έχω πολύ άγχος για να φάω, μαμά», παραδέχτηκα. «Λυπάμαι».

Η μαμά έσκυψε να φιλήσει το μάγουλό μου.

«Εντάξει, κοτοπουλάκι», είπε. «Άφησέ το δίπλα στον νεροχύτη και θα το δώσω στον μπαμπά σου. Δε λέει ποτέ όχι σε ένα καλό πρωινό». Σηκώθηκε από τη θέση της, τύλιξε τη ρόμπα της γύρω της και πήγε στο ψυγείο. «Τουλάχιστον πάρε μερικά φρούτα μαζί σου», είπε.

«Θα πάρω», υποσχέθηκα, καθώς μετέφερα το σχεδόν γεμάτο πιάτο μου στον νεροχύτη, και πήγα να πλύνω τα δόντια μου και να ετοιμαστώ.

Η μαμά βγήκε στο κατάστρωμα για να με ξεπροβοδίσει.

«Να έχεις μια καλή μέρα στο σχολείο, αγάπη μου», είπε, δίνοντάς μου ένα γρήγορο φιλί πριν πηδήξω από το σκάφος στην αποβάθρα.

Το σκάφος μας είναι το μέρος όπου ζούμε. Ακουμπάει στον πυθμένα της θάλασσας, μισοβυθισμένο, κι έτσι το χαμηλότερο κατάστρωμα βρίσκεται κάτω από το νερό, ενώ το πάνω είναι στεγνό. Η μαμά ζει επάνω επειδή είναι άνθρωπος. Ο μπαμπάς ζει στο πλημμυρισμένο τμήμα χαμηλά επειδή είναι γοργονάνθρωπος. Εγώ είμαι μισή γοργόνα. Αυτό σημαίνει ότι είμαι κανονικό κορίτσι στη στεριά αλλά γίνομαι γοργόνα όταν μπαίνω στο νερό. Κατά κύριο λόγο μένω επάνω με τη μαμά αλλά μπορώ να κάθομαι και στο πλημμυρισμένο κατάστρωμα όταν μεταμορφώνομαι σε γοργόνα.

«Ευχαριστώ, μαμά», είπα. «Να έχεις κι εσύ μια καλή μέρα».

Και τότε, ο μπαμπάς ήρθε κολυμπώντας από το πίσω μέρος του σκάφους.

«Γεια σου, μικρούλα. Σήμερα είναι η μεγάλη μέρα», είπε καθώς παραμέριζε μια τούφα μαλλιών από το πρόσωπό του. «Θα είναι υπέροχα, είμαι σίγουρος».

«Ευχαριστώ, μπαμπά», είπα.

Έστειλα και στους δυο από ένα φιλή, κρέμασα την τσάντα μου στον ώμο μου και άρχισα να διασχίζω την προβλήτα.

Δεν ήξερα τι με περίμενε στο Γυμνάσιο Μπράιτπορτ. Αλλά καθώς κατευθυνόμουν προς το σχολείο μόνη μου, δεν μπορούσα να πάψω να σκέφτομαι τα λόγια του μπαμπά και να αναρωτιέμαι αν θα περιέγραφα ποτέ ξανά μια μέρα στο σχολείο ως «υπέροχη».

«Ελάτε. Ας ηρεμήσουμε, τι λέτε;»

Η κυρία Πόρτερ τακτοποιούσε χαρτιά πάνω στο γραφείο της, ενώ οι περισσότεροι στην τάξη συνέχιζαν να συζητούν, να αδειάζουν τσάντες, να πειράζουν ο ένας τον άλλον και να ανταλλάσσουν κουτσομπολιά.

Η πρώτη μέρα της επιστροφής στο σχολείο μετά τις χειμερινές διακοπές δεν είναι ποτέ η πιο ήσυχη μέρα του χρόνου. Οι περισσότεροι στην τάξη είχαν ακόμα τον ενθουσιασμό των διακοπών.

Ακόμα και τα κανονικά πρωινά Δευτέρας ήταν έτσι. Θα πίστευε κανείς ότι δεν περνούσαμε χρόνο μαζί έξω από το σχολείο. Η αλήθεια ήταν ότι οι περισσότεροι από εκείνους που μιλούσαν ακόμα περνούσαν ολόκληρα τα Σαββατοκύριακά τους, τα βράδια και τις σχολικές διακοπές είτε μαζί είτε ανταλλάσσοντας συνεχώς μηνύματα στα τηλέφωνα τους. Δεν μπορούσα να φανταστώ τι είχε απομείνει να πουν.

Ήταν ιδιαίτερα δύσκολα για μένα σήμερα.

Παλιότερα ο Ααρών θα καθόταν στη μία μου πλευρά, σκουντώντας με, πειράζοντάς με και κάνοντάς με να γελάω. Η Μάντι θα ήταν στην άλλη μου πλευρά, μιλώντας για τις περιπέτειες που είχαμε μοιραστεί το Σαββατοκύριακο και καταστρώνοντας σχέδια για την εβδομάδα που ακολουθούσε.

Σήμερα καθόμουν μόνη μου, με μια άδεια θέση δε-

ξιά και αριστερά μου, καθώς έβγαζα τα βιβλία από την τσάντα μου και προσπαθούσα να δείχνω απασχολημένη. Έβαζα τα δυνατά μου για να μην προσέχω τα χαμόγελα, τα γέλια και τα ψιθυριστά κουτσομπολιά γύρω μου. Προσπαθούσα ακόμα περισσότερο να μην προσέχω ότι κανείς δε γελούσε, δεν ψιθύριζε και δεν κουβέντιαζε μαζί μου.

Όχι ότι τους αδικούσα. Το προηγούμενο τρίμηνο έλειπα ολόκληρες εβδομάδες. Είχα χάσει πολλές μέρες από το σχολείο, ενώ, όταν επέστρεψα, ήμουν τόσο συνεπαρμένη από τις περιπέτειές μου, ώστε δεν είχα επικεντρωθεί καθόλου στο σχολείο.

Καθώς κοιτούσα γύρω μου τώρα, συνειδητοποίησα ότι, αν είχα την ευκαιρία, θα αντάλλαζα τις περιπέτειες πάνω σε πειρατικά πλοία και όμορφα νησιά για να γίνω μέλος σε κάποια από εκείνες τις χαμογελαστές ομάδες γύρω μου.

Κανείς δεν πρόσφερε την ανταλλαγή, όμως.

Η άδεια θέση του Ααρών δεξιά μου έμοιαζε σαν ένας φάρος που αναβόσβηνε με μια επιγραφή από πάνω του και ένα βέλος στραμμένο προς το μέρος μου: *Προσοχή! Εδώ κάθεται άτομο χωρίς φίλους! Μην πλησιάζετε!*

Τότε η Μάντι Ράστον μπήκε στην αίθουσα, τράβηξε την καρέκλα αριστερά μου, έχωσε την τσάντα της κάτω από το τραπέζι και κάθισε.

Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, η διάθεσή μου βελτιώθηκε. Είχε καθίσει δίπλα μου! Άραγε αυτό σήμαινε ότι ήμασταν φίλες ξανά; Θα μπορούσαμε να γίνουμε όπως ήμασταν;

Ήταν απαίσιος να μην τη βλέπω στις διακοπές. Καθώς το σκεφτόμουν, μπορούσα να καταλάβω τη δική της πλευρά. Ξέρω ότι θα πρέπει να ήταν δύσκολα για εκείνη όσο έλειπα. Και όταν γύρισα, δεν της είχα δώσει και πολλή προσοχή. Αλλά, αφού είχε καθίσει δίπλα μου, ίσως αυτό να σήμαινε ότι κι εκείνη ήταν έτοιμη να επιστρέψει στα φυσιολογικά.

Αποφάσισα να δοκιμάσω να πω ένα γεια. Τι κακό θα μπορούσε να κάνει μια μικρή λέξη;

«Γεια», είπα, σκουντώντας το μπράτσο της. Χαμογέλασα καθώς γύρισε να με κοιτάξει.

Η έκφραση της Μάντι έδειχνε σαν να είχε γραμμένη επάνω της τη φράση *Άσε με ήσυχη, αποτυχημένη!* με ανεξίτηλο στιλό. Με αγριοκοίταξε. Μετά σκούπισε επιδεικτικά το μπράτσο της εκεί όπου την είχα σκουντήσει και μου γύρισε τελειώς την πλάτη.

Έπειτα από λίγο, ξεκίνησε μια έντονη συζήτηση με την Τζούλι Κρόσενς κι εγώ απέμεινα να κάθομαι εκεί, νιώθοντας σαν ανόητη.

Το πρόσωπό μου έκαιγε από ντροπή και απογοήτευση – και θυμό. Γιατί μου φερόταν έτσι; Δεν είχα κάνει τίποτα κακό!

Για να απασχολήσω το μυαλό μου, άρχισα να σκέφτομαι τον Ααρόν. Παρόλο που είχαμε χωρίσει, ήμασταν ακόμα οι καλύτεροι φίλοι. Είχε πάει για να ξεκινήσει μια καινούργια ζωή στην Ξεχασμένη Νήσο πριν από μερικές εβδομάδες και ακόμα δεν μπορούσα να συνηθίσω το ότι δεν ήταν εδώ.

Το μόνο που κατάφερα όμως με το να τον σκέφτομαι ήταν να νιώθω ακόμα πιο μόνη.

«Ελάτε, παιδιά, αρκετά», είπε η κυρία Πόρτερ, αρκετά δυνατά για να ακουστεί πάνω από τον σαματά. Τελικά, όλοι σταμάτησαν. «Ευχαριστώ», είπε ήρεμα. «Εντάξει, ελάτε, ας χρησιμοποιήσουμε τον χρόνο με τις παρουσίες για να πούμε τα νέα μας. Θα σας φωνάζω έναν έναν για να μας πείτε το αγαπημένο σας πράγμα από τις χειμερινές διακοπές. Και ελπίζω οι δικές σας διακοπές να ήταν πιο ενδιαφέρουσες από τις δικές μου!» Η κυρία Πόρτερ χαμογέλασε καθώς κοιτούσε την τάξη.

Εγώ χαμήλωσα αμέσως το βλέμμα στο γραφείο μου, καθώς έτρεμα μήπως με επιλέξει πρώτη. Τι να έλεγα;

Η αγαπημένη μου στιγμή ήταν όταν κολυμπούσα στη θάλασσα με τη Σόνα, τη μοναδική φίλη που μου έχει απομείνει.

Η Σόνα είναι η καλύτερή μου φίλη. Η άλλη καλύτερή μου φίλη. Ίσως η μοναδική καλύτερή μου φίλη πλέον. Είναι γοργόνα. Κανονική, όχι μισή γοργόνα σαν εμένα.

Μπορεί να έλειπα για ένα διάστημα από το σχολείο, αλλά δεν είχα ξεχάσει πώς λειτουργούσε. Το να ξεχωρίζεις από το πλήθος δεν ήταν και η καλύτερη κίνηση. Το να πω σε όλους ότι η μοναδική αληθινή μου φίλη ήταν μια γοργόνα και ότι ένιωθα χαρούμενη μόνο όταν ήμουν στη θάλασσα δε θα ήταν ο καλύτερος τρόπος για να προσαρμοστώ ξανά στο Γυμνάσιο Μπράιτπορτ.

Καθώς καθόμουν στην τάξη, ο δροσερός θαλασσινός αέρας έδειχνε να βρίσκεται ένα εκατομμύριο

χιλιόμετρα μακριά και μου φαινόταν πιο πραγματικό και πιο σημαντικό να κερδίσω ξανά τους συμμαθητές μου από το να μοιραστώ ιστορίες από τη ζωή μου στην ανοιχτή θάλασσα.

Για πρώτη φορά συνειδητοποίησα ότι ίσως να έφταιγα εγώ, όχι η Μάντι. Μήπως μιλούσα υπερβολικά για τις περιπέτειές μου στο τέλος του προηγούμενου τριμήνου; Είχα ακούσει τις δικές της ιστορίες; Είχα ρωτήσει καν γι' αυτές; Ή μήπως δεν της είχα δείξει καθόλου ενδιαφέρον;

Μήπως ήταν αυτός ο λόγος για τον οποίο δεν είχαμε βρεθεί καθόλου στις διακοπές;

Η φωνή της κυρίας Πόρτερ διέκοψε τις σκέψεις μου: «Σέρι Ντάνιελς, θέλεις να ξεκινήσεις;»

«Πήγα για ψάρεμα με το σκάφος του μπαμπά μου», είπε η Σέρι.

«Ωραίο ακούγεται», είπε η κυρία Πόρτερ. «Πιάσατε τίποτα ενδιαφέρον;»

Η Σέρι ανασήκωσε τους ώμους.

«Ο μπαμπάς μου έπιασε πολλά. Εγώ περισσότερο βοηθούσα με τα σκοινιά και προσπαθούσα να μην κάνω εμετό».

Η κυρία Πόρτερ γέλασε.

«Ποιος έχει σειρά;» ρώτησε.

Η Τάμι Μπέιφιλντ σήκωσε το χέρι της. Η μαμά της ήταν η αρχισυντάκτρια της *Μπράιτπορτ Τάιμς*, της εφημερίδας του Μπράιτπορτ.

«Η εφημερίδα έκλεισε για τα Χριστούγεννα», είπε. «Κι έτσι μπόρεσα να περάσω όλες τις μέρες με τη μαμά μου».

«Αυτό είναι καλό για τη μαμά σου», απάντησε η κυρία Πόρτερ. «Όλοι χρειαζόμαστε ένα διάλειμμα τα Χριστούγεννα!»

Ο Έιντεν Χάρις σήκωσε το χέρι του στον αέρα. Ο μπαμπάς του είναι ιδιοκτήτης της χωματερής της περιοχής.

«Ο μπαμπάς μου με πήγε βόλτα με το απορριματοφόρο την επομένη των Χριστουγέννων», είπε. «Καθόμασταν μέσα στο φορτηγό μαζί στο λιμάνι και κοιτούσαμε τη θάλασσα. Ο μπαμπάς ήθελε να δει ένα δελφίνι. Έχει ζήσει όλη του τη ζωή δίπλα στη θάλασσα και δεν έχει δει ποτέ δελφίνι. Λέει ότι είναι το μεγαλύτερό του όνειρο. Δεν είδαμε δελφίνια, αλλά και πάλι πέρασα μια υπέροχη μέρα μαζί με τον μπαμπά μου».

«Συνοπτικός όπως πάντα, Έιντεν», είπε η κυρία Πόρτερ μ' εκείνο τον γνωστό σαρκαστικό τρόπο που οι δάσκαλοι θα πρέπει μάλλον να διδάσκονται στο πανεπιστήμιο, καθώς τον έχουν όλοι.

Συνέχιζε να φωνάζει ονόματα. Και μετά έφτασε σ' εμένα.

«Εγώ... εε...» είπα. Το μυαλό μου ήταν κενό και το στόμα μου είχε ξαφνικά ξεραθεί. Δεν μπορούσα να σκεφτώ τίποτα να πω. Δεν μπορούσα να σκεφτώ τίποτα καλό που να είχε συμβεί.

Το μόνο που μπορούσα να σκεφτώ ήταν ότι είχα επιστρέψει από συναρπαστικές περιπέτειες στον ωκεανό σε μια πόλη στην οποία ξαφνικά ένιωθα ότι δεν ταίριαζα, όπου τίποτα δε μου φαινόταν σωστό, όπου δε με ήθελε κανείς. Είτε είχαν αλλάξει τα πά-

ντα είτε είχαν μείνει όλα ίδια και αυτή που είχε αλλάξει ήμουν εγώ. Δεν ήξερα τι από τα δύο ίσχυε.

Όπως και να έχει, το αποτέλεσμα ήταν το ίδιο: ποτέ δεν είχα νιώσει τόσο απομονωμένη – και ποτέ δεν είχα δυσκολευτεί τόσο να βρω κάτι να πω.

«Έχεις να μοιραστείς κάτι μαζί μας, Έμιλι;» ρώτησε η κυρία Πόρτερ.

Είχαν γυρίσει όλοι να με κοιτάζουν. Ήθελα να κουλουριαστώ και να κρυφτώ κάτω από την καρέκλα μου.

Έχωσα τα χέρια μου στις τσέπες μου για να μη δει κανείς ότι έτρεμαν. Τα δάχτυλά μου έκλεισαν γύρω από μια πέτρα που είχα μαζί μου παντού. Μια λεία, οβάλ πέτρα που χωρούσε τέλεια μέσα στο χέρι μου.

Μου την είχε δώσει η Μίλι για τα Χριστούγεννα.

Η μυστικίστρια Μίλι ήταν μερικής απασχόλησης μάντισσα, μερικής απασχόλησης υπνωτίστρια και πλήρους απασχόλησης κολλητή της μαμάς μου. Είχε αγοράσει την πέτρα σε ένα παζάρι ειδών χειροτεχνίας ενώ διάβαζε παλάμες στον διπλανό πάγκο. Η πέτρα είχε ένα βαθύ, γυαλιστερό γκρι χρώμα με τρεις φωτεινές λευκές γραμμές γύρω της. Η Μίλι είπε ότι ονομαζόταν πέτρα ευχών επειδή πραγματοποιούσε τρεις ευχές σε αυτόν που την είχε.

Πιστεύει στα μαγικά πράγματα, παρόλο που είναι ενήλικη, και ήξερε ότι θα μου άρεσε κι εμένα. Ήταν όμορφη πέτρα και μου άρεσε να την έχω κοντά μου.

Προτού προλάβω να συγκρατήσω τον εαυτό μου,

είχα βγάλει την πέτρα από την τσέπη μου και την έδειχνα.

«Αυτό», είπα. «Είναι μια μαγική πέτρα».

Η μισή τάξη ξέσπασε σε γέλια.

Το πρόσωπό μου έγινε κατακόκκινο.

«Εννοώ, προφανώς δεν είναι πραγματικά μαγική», συνέχισα γρήγορα. «Απλώς είναι όμορφη. Μου αρέσει». Η φωνή μου αργόσβησε. Ακουγόμουν σαν χαζή.

Μετά θυμήθηκα κάτι. Η πέτρα είχε έρθει με ένα ποίημα. Αν το μοιραζόμουν, ίσως να μπορούσα να σώσω την κατάσταση και να αρχίσω να δείχνω λίγο πιο ώριμη. Έβγαλα το χαρτί.

«Κατά κύριο λόγο μου αρέσει επειδή συνοδευόταν από ένα ποίημα», είπα. Προτού προλάβει η κυρία Πόρτερ να με σταματήσει, είχα ξεδιπλώσει το χαρτί και άρχισα να διαβάζω φωναχτά:

«Κάνε την ευχή σου όσο πιο γρήγορα μπορείς,
Αλλά μην περιμένεις ότι το όνειρό σου θα
συνεχίσει να διαρκεί.

Βιάσου, ο χρόνος δε θα περιμένει για πολύ.
Γλίστρησε ανάμεσα στους κόσμους και θα
συναντήσεις τη μοίρα σου εκεί.

Όταν έχεις μια πέτρα μαγική,
Κράτα την κοντά σου, θα σε πάει σπίτι στη στιγμή.
Δε θα είναι ποτέ ξανά ίδια η ζωή,
Όταν μέσα από το σκοτεινό της πλαίσιο θα έχεις
δει».

Η τάξη είχε βυθιστεί στη σιωπή. Είχαν εντυπωσια-

στεί από ένα όμορφο ποίημα ή απλώς δεν ήξεραν πώς να αντιδράσουν στο γεγονός ότι είχα γελοιοποιηθεί;

Τελικά η κυρία Πόρτερ καθάρισε τον λαιμό της.

«Αυτό είναι πολύ όμορφο, Έμιλι», είπε. «Σε ευχαριστώ που μοιράστηκες κάτι τόσο ξεχωριστό μαζί μας».

Μπορούσα να διακρίνω συμπόνια στη φωνή της. Το βλέμμα στα μάτια της έλεγε: *Ω, καημένο πλάσμα, χωρίς φίλους. Το καλύτερο πράγμα στη ζωή σου είναι μια πέτρα – και ένα κομμάτι χαρτί με ένα ποίημα. Πόσο θλιβερό είναι αυτό!*

Και σε περίπτωση που είχα ανάγκη να νιώσω ακόμα χειρότερα, η κυρία Πόρτερ προχώρησε μετά στη Μάντι.

Η Μάντι ίσιωσε την πλάτη της και είπε: «Το αγαπημένο μου πράγμα στις διακοπές ήταν ότι έκανα παρέα με την καλύτερή μου φίλη». Μετά μου έριξε μια γρήγορη ματιά, προτού μετακινήσει την καρέκλα της ακόμα πιο μακριά και προσθέσει με έμφαση: «Την Τζούλι. Την καλύτερη καλύτερη φίλη στον κόσμο».

Ένωσα να μου κόβεται η ανάσα. Ήταν σαν μια γροθιά στο στομάχι μου, τόσο δυνατή, ώστε παραλίγο να διπλωθώ στα δυο. Έχωσα την πέτρα και το ποίημα στην τσάντα μου και χαμήλωσα το βλέμμα στο θρανίο μου, κρύβοντας το πρόσωπό μου, ώστε να μη δει κανείς πόσο είχε κοκκινίσει. Έκαιγε από αμηχανία και ντροπή.

Ένωθα σαν χαμένη. Ένωθα όλη εκείνη την έντο-

νη, ευτυχισμένη ανεξαρτησία που είχα βρει στο πειρατικό πλοίο να αδειάζει από μέσα μου.

Τι νόημα έχει να νιώθεις χαρούμενος και να νομίζεις ότι είσαι δυνατός, αν δεν έχεις κανέναν να μοιραστείς την ευτυχία και τη δύναμή σου;

Τι νόημα έχει να μαθαίνεις για τον εαυτό σου στην ανοιχτή θάλασσα, αν σημαίνει ότι θα γυρίσεις σε ένα μέρος όπου δε σε συμπαθεί κανείς;

Τι νόημα έχει να λες στον εαυτό σου ότι δε σε νοιάζει για τους κανόνες και τις απόψεις της κοινωνίας, όταν αποδεικνύεται ότι στην πραγματικότητα νοιάζεσαι; Και ότι όσο περισσότερο νοιάζεσαι, τόσο περισσότερο συνειδητοποιείς πόσο αλαζόνας και ανόητος είσαι που πίστευες ότι δε νοιαζόσουν.

Η κυρία Πόρτερ είχε προχωρήσει. Μας έδινε μερικές συμβουλές για κάποιες αλλαγές στο πρόγραμμα και τον νέο δάσκαλο που θα έκανε το μάθημα Υγείας και Οικονομίας. Δεν άκουγα καν τι έλεγε.

Μέχρι να κοιτάξει η κυρία Πόρτερ το ρολόι της και να πει «Αυτά για σήμερα», κάνοντας τους μαθητές να πεταχτούν από τις θέσεις τους για να βγουν από την αίθουσα, ήξερα ένα πράγμα.

Έπρεπε να πετύχω τη Μάντι μόνη της, να της μιλήσω, να προσπαθήσω να φτιάξω την κατάσταση.

Αν δεν το έκανα, δε θα επιβίωνα αυτό το τρίμηνο.

Όταν η Έμιλι κάνει μια ευχή σε μια μαγική
πέτρα, βλέπει τι επιφυλάσσει το μέλλον
– και είναι μια καταστροφή!

Δοκιμάζει μια άλλη ευχή, αλλά κάθε ταξίδι
στον χρόνο πηγαίνει την Έμιλι σε ένα μέλλον
στο οποίο τα πράγματα εξελίσσονται δυσάρεστα,
είτε για τους ανθρώπους του Μπράιτπορτ
είτε για τους γοργοναθρώπους του Σίπροκ.
Το πλαστικό μολύνει τον ωκεανό, τα σκουπίδια
πλημμυρίζουν τις χωματερές... και οι δυο πόλεις
δεν τα πηγαίνουν πια καλά μεταξύ τους.
Υπάρχει κάτι που μπορεί να κάνει
η Έμιλι για να σώσει το μέλλον όλων,
αλλά και το δικό της;

*Η ένατη περιπέτεια της Έμιλι,
ακόμη πιο απίθανη και μοναδική...*

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 24900

Από 9 ετών